

VERNOR VINGE s-a născut în 1944 în Waukesha, Wisconsin, și provine dintr-o familie de geografi, fiind fascinat încă din copilărie de știință și calculatoare. Licențiat în informatică, a fost profesor de matematică și calculatoare la Universitatea de Stat din San Diego până în anul 2000, când s-a dedicat exclusiv carierei literare. A debutat cu texte SF în 1966, dar a devenit cunoscut abia în 1981, după publicarea nuvelei *True Names*. Aceasta și următoarele două romane, *The Peace War* (1984) și *Marooned in Realtime* (1986), au subliniat interesul său față de singularitatea tehnologică. În 1993, a câștigat Premiul Hugo pentru *Foc în Adânc* (Nemira, 2008), performanță pe care a repetat-o în 2000 cu volumul *Adâncurile cerului* (Nemira, 2010). În 2007, *La Capătul curcubeului* (Nemira, 2012) i-a adus al treilea Premiu Hugo pentru roman. Nuvelele *Fast Times at Fairmont High* (2002) și *The Cookie Monster* (2003) au fost onorate cu aceeași distincție. Vernor Vinge a fost căsătorit cu scriitoarea de science fiction Joan D. Vinge, de două ori câștigătoare a Premiului Hugo.

VERNOR VINGE

■ COPIII CERULUI

Traducere din limba engleză
MARIA DRĂGUT

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VINGE, VERNOR

Copiii cerului / Vernor Vinge; trad.: Maria Drăguț. - București :
Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-520-9

I. Drăguț, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Vernor Vinge
THE CHILDREN OF THE SKY
Copyright © 2011 by Vernor Vinge
Published by arrangement with Tom Doherty Associates LLC. All rights reserved.

© Nemira, 2016

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-520-9

Capitolul 0

Doi ani de la Bătălia de pe Dealul Navei Stelare

Cum atragi atenția celui mai bogat afacerist din lume?

Prodotos își amintea prea bine cum își petrecuse întreaga sa existență trăind pe spinarea aristocraților, fără să-și închipuie vreodată că va decădea într-atât încât să ajungă la mâna unui comerciant de duzină. Dar iată-l umblând pe străzile cartierului industrial din Sălașul Răsăritean, cu singurul servitor care îi mai rămăsese alături, încercând să găsească o adresă.

Strada pe care intrau acum era chiar mai îngustă decât cea din care tocmai ieșiseră. Fără îndoială, cel mai bogat afacerist al lumii nu ar pași niciodată într-o asemenea fundătură!

Alea avea de o parte și de alta uși masive, care acum stăteau toate închise, dar în zonă trebuie să fi fost o hărmălaie de nede-scris la ceasul când se schimbau turele. Din metru în metru se vedeau afișe lipite, însă nu erau obișnuitele anunțuri pe care le zăriseră în celelalte cartiere. Acestea erau avertismente și indicații: „TOATE LABELE SPĂLATE ÎNAINTE DE MUNCĂ“, „NU SE DAU BANI ÎN AVANS“, „CERERI DE ANGAJARE ÎNAINTE“. Acest ultim afiș indica spre o pereche de uși mari din capătul aleii. Totul avea un aer ridicol de naiv și pompos. Cu toate acestea... în timp ce continua să meargă înainte, Prodotos

privi cu atenție crenelurile de deasupra, ce păreau a fi din lemn îmbrăcate în ipsos. Dar, dacă erau din piatră adevărată, atunci în acest loc se ridica un castel fortificat, ascuns chiar în inima comercială a Sălașului Răsăritean.

Prodotus rămase în urmă și făcu semn servitorului să o ia înapoi. Chitiratifor păși de-a lungul aleii, ridicându-și în slăvi stăpânul drag. Încă nu ajunsese la cele două uși masive când ele se dădură brusc în lături și își făcu apariția o haită numeroasă. La prima vedere, avea nouă sau zece membri, care se împânziră în cadrul ușilor, blocându-le drumul, ca o santinelă. Prodotus își înfrână cu greu impulsul de a trage cu ochiul în sus pe metereze după arcași.

Haita masivă din fața lor îi privi un moment proteste, apoi întrebă pe un ton oficios:

– Căutați un loc de muncă? Știți să citiți?

Chitiratifor se opri în toiul introducerilor ceremonioase și răspunse:

– Bineînțeles că putem citi, dar nu suntem aici pentru...

– Nu contează, i-o retează portarul-haită, fără să asculte restul frazei. Am formularele chiar aici.

Doi membri se repezără pe scări în jos cu niște bucăți de hârtie în bot.

– Vă voi explica totul, pe urmă semnați. Magnatul plătește bine. Vă dă acoperiș deasupra capului. Și o zi liberă la fiecare zece-zile lucrate.

Chitiratifor începu să se enerveze.

– Vezi dumneata, stimabile, noi nu căutăm de lucru! Stăpânul meu – și arată respectuos înspre Prodotus – a venit până aici pentru a-i prezenta Marelui Magnat noi produse și noi oportunități de afaceri.

– Sunt bune și amprente, dacă nu știți să vă semnați...

Își întrerupse brusc discursul, înțelegând în cele din urmă cuvintele lui Chitiratifor.

– Nu căutați de lucru?

Se uită mai bine la ei, băgând de seamă costumul extravagant al servitorului.

– Într-adevăr, nu sunteți îmbrăcați pentru ușa asta. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Stătu pe gânduri o clipă, apoi continuă:

– Ați greșit adresa. Vizitatorii cu afaceri trebuie să meargă la Centrul de afaceri. Mergeți înapoi cinci străduțe, apoi luați-o pe Calea Marelui Magnat. Așteptați. Vă dăm o hartă.

Creatura nu se mișcă din loc, dar Prodotus își dădu seama că haita era mai numeroasă decât bănuise el, cu șiruri de membri care se pierdeau în clădire; acești răsăriteni tolerau cele mai grotesti perversități.

Chitiratifor se retrase spre Prodotus și membrul aflat cel mai aproape îi șopti printre dinți:

– E un drum de vreo câțiva kilometri numai ca să ocolești toată hardughia asta nenorocită!

Prodotus încuviință din capete și, trecând pe lângă servitor, se puse direct în fața paznicului:

– Noi am venit tocmai de pe Coasta de Vest pentru a-l ajuta pe Magnat. Cerem să fim tratați cu respect, nu să fim purtați pe drumuri!

Membrii paznicului aflați înaintea lui se dădură înapoi intimidați. Ascultându-l de aproape, Prodotus își dădu seama că nu era o gardă militară. Exceptând petrecerile, probabil că nu omorâse la viața lui nici o muscă. De fapt, creatura era atât de naivă, încât nu realiza pericolul în care se află. După un moment, paznicul se regroupă și rosti calm:

– Îmi pare rău, domnule, dar eu respect ordinele. Vizitatorii trebuie să intre pe ușa de la birouri.

Chitiratifor mârâia gata să atace, însă Prodotus îi făcu semn să se liniștească. Deși, în sinea lui, Prodotus nu avea niciun chef să înconjoare clădirea, căutând intrarea oficială ... și asta nu din comoditate. Își dăduse seama că găsiseră această ușă doar printr-un noroc chior. Spionii Cioplitoarei-în-lemn probabil nu se găseau atât de departe de casă, dar era cel mai bine să știe cât mai puțină lume despre legătura dintre Prodotus și Magnat.

Se dădu înapoi politicos din fața paznicului. Și intrarea aceasta ar fi fost bună, doar să găsească pe cineva cu un dram de minte.

– Poate ordinele dumitale nu se referă la mine.

Paznicul cântări posibilitatea vreme de câteva secunde, apoi răspunse:

– Dar cred că sunt valabile și în cazul de față.

– Prea bine atunci, cât așteptăm după hartă, ai putea trimite vorbă cuiva care e cu putere de decizie.

Apoi simți nevoia să nuanțeze:

– Te rog să trimiți vorbă superiorilor dumitale că avem vești despre Invazia din Exterior.

– Ce anume și de unde?

– Avem informații de la martori oculari despre *oameni*...

Paznicul se uită iar nedumerit la Prodotus.

– La naiba, amice, e vorba despre Călugărițele Monstruoase!

La auzul acestui apelativ, nu apără superiorul gardianului; cvintetul care le ieși în întâmpinare era mult mai sus pe linia de comandă!

„Remasritlfeer“ le adresă câteva întrebări răstite, după care le făcu semn să-l urmeze. În câteva minute trecuseră de pază și pășeau pe culoarele mochetate ale clădirii. Aruncând o privire în jurul lui, Prodotus încercă să-și ascundă zâmbetele. Designul interior era o combinație perfectă de prost-gust și opulență, o dovadă grăitoare a prostiei parvenitului. Remasritlfeer, pe de altă parte, făcea notă discordantă cu decorul. Ghidul lor era zvelt și avea cicatrici pe bot și pe labe, iar pe sub blană i se puteau vedea mușchii bine conturați. Ochii îi erau de un galben-pal, iar privirea nu era deloc prietenoasă.

Merseră destul de mult, însă creatura nu scoase aproape nici un cuvânt. În cele din urmă, coridorul se termină într-o ușă îngustă, care aducea mai degrabă cu intrarea într-o cușcă de câine decât cu ușa biroului unuia dintre cei mai bogați plebei din lume.

Remasritlfeer deschise ușa și băgă capul înăuntru:

– Am adus veneticii, Eminentă Voastră.

Dinăuntru se auzi o voce:

– Nu „eminență“, ci „stăpâne“. Astăzi parcă sună mai bine „stăpâne“.

– Prea bine, stăpâne.

Dar cei patru membri rămași pe hol își dădură ochii peste cap, exasperați.

– Bun, păi, să nu mai pierdem timpul, bagă-i în birou, avem loc suficient.

Pășind prin ușa îngustă, Prodotus privea în toate direcțiile și nicăieri, ca și cum nu ar fi fost foarte interesat de ce vedea. Câteva lămpi cu gaz atârnav din tavan. I se păru că zărește membrii unui bodyguard pe scaunele de deasupra. Camera era într-adevăr spațioasă, dar era plină cu... ce? Nu cu brizbrizurile strălucitoare de pe holuri. Aici se găseau aparate mai mici și mai mari și câteva mese de desen mari, înclinate, acoperite cu schițe pe jumătate terminate. Pereții erau acoperiți de jos până sus cu rafturi de cărți atât de înalte, încât aveai nevoie să te urci pe stinghii trase de sfori pentru a ajunge la rafturile cele mai de sus. Un membru al lui Prodotus stătea la mai puțin de un metru de unul din rafturile de cărți. Nu era marea literatură a lumii. Majoritatea erau registre de contabilitate. Iar cele de pe polițele de sus păreau a fi monitoare oficiale.

Se auzi din nou glasul gazdei lor nevăzute:

– Pofțiți mai aproape, să vă văd pe toți mai bine! Și de ce dracu' n-ați putut, mă rog, intra pe la intrarea vizitatorilor, doar nu degeaba am construit Sala tronurilor!

Ultima partea a frazei fusese mai mult un mormăit enervat.

Prodotus se strecură prin talmeș-balmeșul din cameră. Doi membri îi ieșiră de sub o masă de desen. Restul ajunse în mijlocul camerei o secundă mai târziu. Avu un moment de confuzie când Chitiratifor se dădu într-o parte și el putu să-l vadă pentru prima dată pe Marele Magnat: creatura avea opt membri de vârstă și dimensiuni diferite. Prodotus trebui să-l numere de două ori, căci membrii mai mici se mișcau neîncetat. În centru se găseau patru adulți cam de vârstă medie, lipsiți de orice trăsătură nobilă sau războinică. Doi dintre ei aveau acele viziere verzulii pe care le puteai observa la contabilii de peste tot, iar ceilalți doi

întorceau paginile registrelor. Era destul de clar că făptura tocmai își număra banii sau se pregătea de vreo tranzacție sau ce naiba mai făceau Stiletele de afaceri.

Magnatul se uită spre Chitiratifor și Prodotus, apoi începu să le vorbească pe un ton iritat:

– Așa. Pretindeți să aveți vești despre Călugărițele Monstruoase. Pentru binele vostru, sper că nu vorbiți prostii. Cunosc prea bine Călugărițele ca să-mi dau seama dacă turnați baliverne.

Unul din capete îi făcu semn lui Prodotus să vină mai aproape.

Tratează-l ca pe un rege.

Doi dintre membrii lui Prodotus se târără pe burtă mai aproape de Magnat, captându-le atenția tuturor celor opt membri ai bogătaşului. Cei patru membri tineri, niște puiandri mai mici de doi ani, se opriră din agitația de jur împrejurul celorlalți patru mai bătrâni. Se regrupară, doi trecură în spate și doi în față, la câțiva centimetri de Prodotus. Puiandrii aceștia erau parte integrantă din personalitatea Magnatului... într-o foarte mică măsură și doar atunci când aveau chef. Sunetele lor mentale erau incredibil de gălăgioase și Prodotus trebui să facă un efort de voință să nu dea îndărăt, oripilat.

După câteva momente în care îl examină pe toate părțile fără nicio jenă, Magnatul i se adresă iar:

– Deci ia să auzim ce ai de spus despre Călugărițele Monstruoase?

– Am fost martor când nava lor spațială *Excentric II* a coborât din ceruri.

Prodotus folosisse numele pe care i-l dăduseră oamenii navei. Scurt și simplu, numele suna străin.

– Am văzut cum arma lor fulgerătoare a distrus un întreg imperiu într-o singură după-amiază.

Magnatul dădea din capete, aprobând. Majoritatea celor de pe Coasta de Est vedeau această poveste a victoriei Cioplitoarei-în-lemn ca o poveste de adormit copiii. Evident, Magnatul nu era unul dintre ei.

– Nu-mi povestești nimic nou, amice... deși puține haite cunosc adevăratul nume al navei.

– Știu mult mai multe, Stăpâne. Vorbesc limba Călugărițelor, le știu secretele și le știu planurile.

Mai avea și unul din dataseturile lor, în al treilea buzunar din dreapta, dar nu avea nicio intenție să dezvăluie acest avantaj.

– Ah, adevărat? Întrebă Magnatul cu un zâmbet necruțător și incredul pe toate cele opt chipuri ale sale. În cazul acesta, poate aflăm și noi care este numele dumitale.

Un răspuns sincer la această întrebare era inevitabil mai devreme sau mai târziu, deși l-ar putea costa viața.

– Stăpâne, numele meu este Prodotus. Am fost...

Toate capetele Magnatului țâșniră în sus.

– Remasritlfeer!

– Stăpâne?

Micuța haită ucigașă stătea grupată în jurul singurei ieșiri în cameră.

– Anulează-mi toate întâlnirile astăzi. Nu mai primesc pe nimeni, indiferent cine este. Spune-i lui Saliminophon să aibă grijă de schimbul de tură.

– Da, Stăpâne.

Cei patru membri maturi ai Magnatului lăsară deoparte registrele și îl priviră pe Prodotus.

– Poți fi convins că afirmația va fi verificată, domnule. Discret, însă categoric verificată.

Se putea citi pe chipul Magnatului entuziasmul, dorința de a crede în ceea ce auzea. Pentru moment, puiandrii erau sub control.

– Ai fost spionul-șef al Cioplitoarei-în-lemn, condamnat pentru trădare.

– Foarte adevărat, răspunse Prodotus trufaș, ridicându-și capetele. Și sunt mândru de așa-zisa mea trădare. Cioplitoarea-în-lemn s-a aliat cu Regina Călugăriță și Larvele ei.

– Larve? Întrebă Magnatul căscând ochii mari de uimire.

– Exact, Stăpâne. „Călugăriță“ și „Larvă“ se referă la două aspecte ale acelorași creaturi, oameni, cum se autonumesc ei.

„Călugăriță“ este termenul folosit pentru adulți. La urma urmei, este o creatură pe două picioare, meschină și depravată și, de asemenea, solitară.

– Călugărițele *reale* sunt insecte, înalte cam atâta...

Unul dintre puiandrii Magnatului deschise botul, arătând undeva mai puțin de cinci centimetri.

– Călugărițele din cer pot avea și un metru jumătate până la umeri.

– Știu și eu asta, răspunse Magnatul. Dar Larvele? Sunt puii acestor monștri?

– Într-adevăr.

Doi dintre membrii din față ai lui Prodotus făcură câțiva pași spre Magnat, de parcă ar fi vrut să îi dezvăluie o taină:

– O informație pe care e posibil să nu o fi cunoscut și care face această analogie să capete mai mult sens: invazia reală a avut loc cu un an înainte de Bătălia de pe Dealul Navei Stelare.

– Înainte ca Cioplitoarea-în-lemn să mășăluiască spre nord?

– Da. O navă stelară mult mai mică a aterizat în mare secret cu treizeci și cinci de zece-zile înainte. Și știi cu ce era încărcată? Stăpâne, această navă era plină-ochi de ouă din care mai târziu au ieșit Larvele!

– Deci atunci a avut loc adevărata invazie, spuse Magnatul. Așa cum larvele ies din găoacele lor și mișună peste tot, acești oameni vor ajunge să invadeze întreaga lume...

– Și ne vor mânca cu fulgi cu tot! interveni Chitiratifor.

Prodotus îi aruncă o privire severă, apoi se întoarse iar spre bogătaș.

– Chitiratifor are o imaginație prea bogată. Deocamdată, acești viermi sunt tineri. Există doar un singur adult, Regina călugăriță, Ravna. Dar să ne gândim doar așa: nu sunt decât doi ani de când Ravna și *Excentric II* au ajuns și deja au pus stăpânire pe Domeniul Cioplitoarei-în-lemn și apoi s-au extins peste toate ținuturile din nord.

Doi dintre membrii adulți ai Magnatului se jucau cu abacul, mutând bilele micițe dintr-o parte în alta. Chiar avea un abac.

– Și cum fac călugărițele... sau această călugăriță Ravna... să mențină controlul asupra ținuturilor? Sunt gălăgioase? Pot invada gândurile celorlalți cu țipetele lor?

Întrebarea suna ca un soi de test.

– Deloc, stăpâne. Aidoma insectelor, oamenii nu scot un sunet atunci când gândesc. Nicio vorbă. Sunt muți precum zidurile, spuse Prodotus, făcu o pauză, apoi continuă: Stăpâne, nu vreau să subestimez gravitatea pericolului, dar dacă ne unim forțele, putem lupta împotriva acestor creaturi. Oamenii sunt stupizi! Nici nu ar fi de mirare, având în vedere că au un singur cap. Aș spune că cei mai inteligenți dintre ei nu depășesc inteligența unui cvartet încropit la întâmplare.

– Ei, nu mai spune! Chiar și Ravna?

– Chiar și Ravna! Ei nu sunt în stare să facă nici operații simple matematice pe care și ultimul nătâng de-al nostru le-ar face. Memoria lor auditivă – chiar și în cazul vocilor propriilor semeni – este aproape inexistentă. Într-o oarecare măsură, sunt mai jos pe scara evoluției decât insectele călugărițe. Viața lor constă în a trăi pe spinarea celorlalți sau a fura de la semenii lor.

Toți cei opt membri ai Magnatului stăteau complet nemișcați. Prodotus le putea auzi undeva murmurul gândurilor, o amestecătură de calcule, mirări și incertitudini.

– Ceva nu se pupă, spuse el în cele din urmă. Din propriile mele investigații, am aflat și eu câteva lucruri precum cele pe care mi le-ai povestit tu acum. Călugărițele sunt niște inventatori extraordinari. Le-am testat praful negru de pușcă. Am auzit vorbindu-se despre catapulte alimentate de praful respectiv. Și de alte invenții pe care eu încă nu le pot reproduce. Pot *zbura!* Nava lor, *Excentric II*, o fi ea doborâtă acum la pământ, însă mai au și o altă navă mai mică, de mărimea unei bărci. Anul trecut a fost zărită undeva în nordul orașului, după cum povestesc unii martori de încredere.

Prodotus și Chitiratifor schimbă o privire iute. *Asta* chiar era o veste proastă. Cu glas tare, Prodotus continuă:

– Ai dreptate, Stăpâne, dar nu înseamnă că ei au inventat toate aceste lucruri. Oamenii au furat pur și simplu toată tehnologia